

Arrest

nr. 145 624 van 19 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2015.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK loco advocaat Mr. P. STAELENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met de Kirgizische autoriteiten die hem zouden beschuldigen van aansporing tot etnisch geweld en van het vrijgeven van staatsgeheimen.

Verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 103 680 van 28 mei 2013 en nr. 117 862 van 29 januari 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 28 februari 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 136 484 van 16 januari 2015.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: Duitse medische attesten waaruit moet blijken dat hij aan PTSD lijdt, een document van de Duitse ambassade in Bisjkek, en een brief van een Kirgizische NGO.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste en tweede asielaanvraag bij 's Raads arresten nrs. 103 680 en 117 862 van respectievelijk 28 mei 2013 en 29 januari 2014 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid

uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde uittreksels uit het boek 'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpprocedure' van BCHV, wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 april 2015, voert verzoekende partij, onder verwijzing naar een nieuw medisch attest van een psychiater, aan dat zij reeds kennis heeft gemaakt met de Raad en zij reeds vele documenten en stukken heeft ingediend en dat zij veel moeite heeft gedaan om haar relaas te bewijzen zodat zij voldaan heeft aan de medewerkingsplicht. Verzoekende partij is van oordeel dat de beslissing onevenredig is rekening houdende met alle elementen die zij heeft ingediend. Verzoekende partij stelt dat het totaal plaatje wordt vergeten en argumenteert dat alle stukken samen in overweging dienen genomen te worden. Zij besluit dat uit het nieuwe medische attest blijkt dat zij nog steeds beroep doet op de hulp van een psychiater en dat er een link is tussen de gebeurtenissen die aan de basis liggen van haar vlucht uit haar land van herkomst en haar psychische gezondheid.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook ter terechtzitting in gebreke blijft de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, op een afdoende wijze te weerleggen of te ontcrachten. Zij beperkt zich immers tot een loutere opsomming van de door haar neergelegde documenten en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten en de in de voormelde beschikking opgenomen grond dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Zo wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoekende partij neergelegde documenten het volgende vastgesteld:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt [medische attesten van Duitse artsen, waaruit moet blijken dat u aan PTSD lijdt en dit ten gevolge van problemen die u aanhaalde bij uw vorige aanvragen] ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit deze stukken niet ontegensprekelijk blijkt dat de erin vermelde psychologische problemen waaraan u lijdt rechtstreeks verband houden met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Immers, zoals reeds werd gesteld in het kader van uw vorige aanvraag, een medisch of psychologisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische schade opliep. Een arts/psychiater doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, mede op basis van diens verklaringen. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychologische letsels. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de letsels werden opgelopen. Bijgevolg kunnen de overlegde medische attesten uit Duitsland niet ontegensprekelijk aantonen dat het bij u vastgestelde PTSD zou toe te schrijven zijn aan de door u beschreven gebeurtenissen of omstandigheden.

Met betrekking tot het document van de Duitse ambassade, waarmee u wil aantonen dat u illegaal, via een smokkelaar die voor u een visum regelde, uw herkomstland hebt verlaten, moet worden opgemerkt dat het betreffende document enkel verband houdt met uw uitreis uit uw herkomstland. Het wijzigt niets aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Zelfs indien u met gebruik van een vals visum uw herkomstland zou hebben verlaten, wat overigens niet uit dit document kan worden afgeleid (uit bijgevoegde informatie blijkt trouwens dat de gegevens over visumaanvragen door de Duitse consulaire diensten na ongeveer twee jaar worden gewist), dan nog is het op zijn minst uiterst merkwaardig dat u een visum verkreeg op de dag dat u nog van ernstige vervolgingsfeiten het slachtoffer zou geweest zijn (22 juni 2010). Een en ander doet vermoeden dat uw vlucht uit uw herkomstland reeds langer was georganiseerd en dat het dus niet de feiten op 22 juni 2010 waren die u ertoe deden besluiten om uw herkomstland definitief te ontvluchten. Dit stuk op zich is dan ook onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Met betrekking tot een brief van een in Kirgizië gevestigde NGO, die door uw advocaat aan het Commissariaatgeneraal werd bezorgd op 23 februari 2015, moet het volgende opgemerkt worden. Vooreerst betreft het schrijven een fax, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is, aangezien kopieën vatbaar zijn voor manipulatie. Ten tweede moet worden vastgesteld dat het document niet gedateerd is. Ten slotte, maar niet in het minst, moet worden opgemerkt dat uw echtgenote noch uzelf op enigerlei wijze naar contacten met de betreffende NGO refereerden tijdens jullie verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor onderhavige aanvraag. Weze nog herhaald dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben wanneer het voorgehouden relaas plausibel, coherent en geloofwaardig voorkomt, wat in casu niet het geval is.”

Het verweer van verzoekende partij dat het totaalplaatje vergeten wordt, kan, gelet op de reeds in het kader van haar vorige asielaanvragen vastgestelde ongeloofwaardigheid en de bovenstaande omstandige motivering, dan ook niet ernstig worden genoemd.

Ook het nieuw medisch attest d.d. 30 april 2015 dat verzoekende partij bij aanvullende nota ter terechtzitting bijbrengt, vermag haar geloofwaardigheid niet te herstellen. Dit stuk komt immers overeen met de medische attesten van Duitse artsen waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij aan PTSD lijdt en dit ten gevolge van zijn problemen die hij aanhaalde bij zijn vorige aanvragen en ook over dit medisch attest dient te worden opgemerkt dat uit dit stuk niet ontegensprekelijk blijkt dat de erin vermelde psychologische problemen waaraan verzoekende partij lijdt rechtstreeks verband houden met de door haar beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Een medisch attest biedt immers geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, mede op basis van

diens verklaringen. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

In de mate verzoekende partij stelt dat zij reeds kennis heeft gemaakt met de Raad, wijst de Raad naar wat reeds werd vastgesteld in het arrest nr. 103 680 van 28 mei 2013 naar aanleiding van het beroep tegen haar eerste asielaanvraag die ongeloofwaardig werd bevonden: *“De Raad kan derhalve op basis van de gegevens in het administratief dossier, het verzoekschrift en ter terechtzitting vaststellen dat verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maken.”*

Naar aanleiding van de tweede asielaanvraag wordt onder andere het volgende gesteld (RvV nr. 117 862 van 29 januari 2014):

“In het arrest nr. 103 680 van 28 mei 2013, waarnaar verwezen wordt in de beschikking, leest de Raad het volgende met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij: “Uit uw persoonlijke verklaringen blijkt dat u Kirgizië hebt verlaten omwille van het feit dat u in het bezit was van beeldmateriaal van de etnische conflicten in Zuid-Kirgizië in juni 2010 waardoor u door de Kirgizische autoriteiten beschuldigd werd van aansporing tot etnisch geweld en van het vrijgeven van staatsgeheimen. Er dient echter opgemerkt te worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt weten aannemelijk te maken, noch aan de hand van de door u neergelegde documenten en bewijzen, noch aan de hand van uw verklaringen. Vooreerst werd vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U beweerde immers dat u na een mobilisatie, georganiseerd door het militair commissariaat in Bishkek op 18 juni 2010, naar Osh werd gestuurd, alwaar u tot 21 juni 2010 zou verbleven hebben. Volgens u werd deze mobilisatie officieel aangekondigd op TV op 18 juni 2010, en moesten alle dienstplichtigen zich aanmelden met hun militair boekje bij het commissariaat (CGVS p.8-9). Bovendien beweerde u dat er voordien geen andere mobilisatie had plaatsgevonden (CGVS p.7). Deze beweringen werden echter tegenstrijdig bevonden met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat op 13 juni 2010 reeds een officiële oproep werd gedaan tot mobilisatie. Over de door u beweerde mobilisatie op 18 juni 2010 werd geen informatie teruggevonden. Bovendien kon u deze oproep van 18 juni 2010 noch uw verklaringen hieromtrent met enig bewijs staven. Door bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook op zwaarwichtige wijze ondermijnd en kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas. Daarnaast dienen nog een aantal weinig aannemelijke en onlogische elementen opgemerkt te worden binnen uw verklaringen, die uw algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondergraven. Zo verklaarde u eerst en vooral dat u in Osh video-opnames gemaakt had, met de bedoeling deze anoniem via het internet te verspreiden (CGVS p.11). Het is dan ook allerminst logisch, gezien de anonimiteit die u hierbij naar eigen zeggen wenste te behouden en waaruit overigens afgeleid kan worden dat u zich bewust was van het risico dat u hierbij liep, dat u uw adres zomaar kenbaar maakte aan een onbekende persoon die zich uitgaf als onafhankelijk Russisch journalist en die achteraf gezien een medewerker van de Kirgizische politiediensten bleek te zijn. Voorts is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat het visum in uw reispaspoort op 22 juni 2010 werd uitgereikt, terwijl u Jannebek, de smokkelaar, naar eigen zeggen pas gecontacteerd zou hebben rond 10-11u 's avonds op diezelfde dag met de vraag of hij u kon helpen het land te verlaten, temeer daar u Jannebek voordien nooit eerder iets over uw problemen had verteld en hij op uw vraag dus niet echt voorbereid was (CGVS p.4). Verder dient omtrent uw reispaspoort nog opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat uw echtgenote haar eigen internationaal paspoort niet kon voorleggen omdat de smokkelaar het haar niet teruggegeven had, terwijl zij wel het uwe kon neerleggen (CGVS G. (...) p.2). Volgens uw verklaringen zou u uw reispaspoort immers pas in handen gekregen hebben bij aankomst van uw echtgenote in België in maart 2011, omdat de smokkelaar het haar toen pas gegeven zou hebben (CGVS p.1). Door het niet kunnen voorleggen van het internationaal paspoort van uw echtgenote rijst dan ook het vermoeden dat zij dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum, het exacte moment en de wijze waarop zij uit Kirgizië is vertrokken, een eventueel verblijf in een derde land, en de door haar gevolgde reisweg naar België verborgen te houden. Naast bovenstaande vaststellingen wordt de door u aangehaalde vrees voor vervolging in Kirgizië ten slotte nog ondermijnd door het feit dat u in juni 2010 zonder uw gezin het land uit vluchtte en dat uw echtgenote, ondanks de problemen die u meegemaakt zou hebben, nog negen maanden in Kirgizië verbleef met jullie kinderen alvorens eveneens het land te verlaten. Deze handelswijze valt bovendien ook niet te rijmen met hetgeen u verklaarde tijdens het gehoor voor het

CGVS, met name dat u zich bij een eventuele terugkeer zorgen maakte over uw kinderen omwille van hun Oezbeekse etnie (CGVS eindpagina p.2). Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof meer gehecht worden en kan in uw hoofdte gevolgd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw universitair diploma betreft gegevens in verband met uw studies. Uw internationaal Kirgizisch paspoort, het Kirgizisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het militaire boekje dat u voorlegde bevat informatie over uw militaire dienstplicht maar niet over de door u aangehaalde mobilisatie. Uw huwelijksakte vormt het bewijs van uw huwelijk met uw huidige echtgenote T.G; (...). U legde ter staving van uw problemen na uw terugkeer uit Osh nog een doorverwijzingsbrief voor en een beslissing betreffende een forensisch onderzoek. In verband met deze twee documenten dient opgemerkt te worden dat het hier geen originele documenten betreft maar met uw GSM genomen foto's van deze documenten, waardoor de bewijswaarde van deze documenten slechts gering is. Bovendien verklaarde u dat u foto's nam van deze documenten omdat u de originelen noch de kopies ervan in uw bezit mocht hebben (CGVS p.6). Het is in dit opzicht dan ook weinig logisch en allerminst aannemelijk dat men u dan wel zou toegelaten hebben om er een foto van te nemen met uw GSM. De DVD die u tenslotte nog voorlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bevat nieuwsbeelden en video-opnames over de algemene situatie in Zuid- Kirgizië tijdens en na de conflicten in juni 2010, en opnames van demonstraties van Oezbeken in Zuid- Korea en Stockholm. Deze beelden werden volgens u zowel door u als door andere mensen gemaakt (CGVS p.7). Deze DVD bevat verder geen enkele verwijzingen naar de door u aangehaalde individuele problemen in Kirgizië (...)"

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de grond in de beschikking niet ontkracht waar het volgende wordt gesteld: "In zijn tweede asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste asielaanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan een advies van het BCHV neer, van 11 juli 2013, een kopie van een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens van 11 februari 2013, een rapport van de 'International Crisis Group Asia' van 29 maart 2012, een rapport van 'Amnesty International' van juni 2012, een attest aangaande zijn psychologische behandeling in België van 24 juni 2013, en het Kirgizische rijbewijs van zijn echtgenote. Verzoeker kadert deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die hij in zijn eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 103 680 van 28 mei 2013 te tornen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de rapporten en het arrest van het EHRM geen betrekking hebben op verzoeker en de door hem voorgehouden problemen. Ook de bijkomende verklaringen zijn niet van dien aard om het ongeloofwaardig relaas in een ander daglicht te plaatsen.

In de mate verzoeker, onder verwijzing naar het voornoemd arrest van het EHRM, het rapport van de 'International Crisis Group' en een email van de heer Vitaly Ponomarev van juli 2011, verwijst naar de algemene situatie in Kirgizië en voorhoudt dat dit de context is waarin de problemen zich hebben afgespeeld gaat hij voorbij aan de beoordeling van zijn asielaanvraag, namelijk dat geen geloof wordt gehecht aan het relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten. Zo verzoeker vervolgt dat de situatie in het zuiden erger is, doch kan gesteld worden dat de discriminatie van Oezbeken een algemeen Kirgizisch fenomeen is, en in de eerste beslissing nauwelijks rekening werd gehouden met het kwetsbaar profiel als Oezbeek, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden. Voorts wijst de Raad er op dat het de taak is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade. Het loutere feit Oezbeek te zijn in Kirgizië en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van in het verzoekschrift en de informatie gevoegd bij de verzoekschrift voorgehouden algemene rechten is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De stukken die verzoekende partij thans neerlegt, zijn de volgende: informatie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarin het relaas van verzoekende partij wordt bevestigd en een medisch attest. Waar verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat verwerende partij de stukken moet onderzoeken, stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar verweernota van 18 november 2013 onder andere stelt dat "om enige bewijskracht aan een document te ontnemen (...) het (dient) te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (...)" . Wat het

medisch attest betreft, wordt in de verweernota gesteld dat de Raad van State eerder al stelde dat “een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (...)”.

De Raad stelt vast dat ook deze twee bijkomende documenten geenszins vermogen de vaststellingen in de beschikking te ontkrachten. Immers, documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De Raad wijst er voorts op dat een medisch attest, zoals ook in de verweernota wordt gesteld, geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De omstandigheden waarin verzoekende partij, naar haar zeggen, de verwondingen zou hebben opgelopen zijn ongeloofwaardig, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de in het medisch attest geschetste verwondingen hun grond zouden vinden in de door verzoekende partij aangehaalde feiten die zich in haar land van oorsprong hebben voorgedaan.(...)”

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de door verzoekende partij neergelegde documenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS